

for det næste Finansaar og for de følgende Finansaar staa og falder Forliget med de aarlige Finanslove, og jeg ser ikke, at der i den Henseende kan være noget som helst til Hinder for, at de gøre deres Meninger fuldt ud gældende lige over for dette Spørgsmaal i Fremtiden. Nu siger det ærede Medlem, at hans og hans Venners Virksomhed paa Finansloven i. Nar vil være den at sætte Mærke i Finansloven ved disse omstridte Punkter. Hvort de Mærker bestaar, siger han ikke udtrykkelig, men jeg opfatter det saaledes, at de ville markere Tapperhed paa visse Punkter, de ville tage Finansloven for sig og i Marginen skrive paa visse Punkter: Her udbises Tapperhed. Jeg har en Gang set en skreven hvenst Prædiken, i hvis Margin der var tilføjet de Fagter og Gebærder, der skulde foregaa, naar Prædiken holdtes. Et Sted stod der: „Her hbjas røsten“, et andet Sted: „Her hbjas grata“. Det er en saadan markeret Tapperhed, som ikke er slynderlig imponerende, hvad enten de Herrer ville undlade at stemme eller i indeværende Nar ville stemme imod i den sikre Forvisning, at de ere et Mindretal, hvis Meninger ikke ville trænge gennem. Men naar de Herrer kræve, at Afgørelsen fra sidste Finansaar skal komme til at foreligge, som de sige, rent og klart for Bælgerne, saa giver jeg dem fuldstændig Ret. Det er rigtigt, lad det foreligge rent og klart for Bælgerne! Men det kan kun ske, hvis de Herrer ville med os gaa ud til Bælgerne og sige: Stem for os, saa stemme De for Forliget, stem for de Herrer, saa stemme De mod Forliget, først da saa de en Tilkendegivelse af, hvad Bælgernes Mening er. Den Tilkendegivelse, de Herrer æsse fra Bælgernes Side, giver jeg ikke mange sure Silb for, naar det ikke betyder andet end: Stem for os, naar vi vel ere valgte, gøre vi det samme, som de andre gjorde. Det er ingen Afgørelse, der ved saa de ikke Bælgernes Dom. Men hvorfor ville de dette? Fordi det er de Herrer vel bekendt, at der blandt vort Folk som overalt findes mange Mennesker, som have en saa inderlig Øyst til at være tapre, naar det kan ske paa en billig Maade. Naar de først have sagt: Vær ikke bange for at stemme paa os, thi vi gøre ingen Fortræd, naar vi først blive valgte igen, da er den Tapperhed saa uhyre billig, at jeg frygter for, at de vel vil kunne komme til at løfte adskillige svage Sjæle. — Jeg har set i Løbet af den sidste Sommer saa megen Ukelighed iblandt vort Folk, saa der vel nok kan være adskillige svage Sjæle, der lade sig løfte, men jeg gentager, det bliver ingen Prøve paa, om det danske

Folk vil Forliget eller ikke; det bliver det ikke!

Der er saa blevet sagt, at det, som Valget skal staa paa til Foraaret, og som ogsaa har villet saa stor en Rolle i Forhandlingerne i disse Dage, det, som skal komme til Afgørelse, er egentlig dette Spørgsmaal, om man kan have Tillid til en Rigsdagsmands Ord. Det er kommet frem fra flere Sider her i Salen, og jeg vil gerne tillade mig at dvæle blot et Øjeblik ved denne Tankegang. Man kræver Konsekvens af en Rigsdagsmand, og man mener, at naar en Rigsdagsmand en Gang har faaet sagt et eller andet Ord, det være sig nu mere eller mindre klogt og begrundigt, saa skal hans Konsekvens bestaa deri, at han ogsaa holder fast ved dette Ord. Jeg tror, det er en overmaade daarlig Konsekvens, og jeg vil føje til, at jeg vilde i Virkeligheden anse den som en daarlig Rigsdagsmand, der ikke til en eller anden Tid har tjent sin Sag saa varmt, at han har brugt stærkere Ord, end han maaste siden vilde staa ved. Det vilde meget mere være et Vidnesbyrd om, at Rigsdagsmanden havde den Evne at føje sine Ord saaledes, at de til en given anden Tid kunde forklæres i en eller anden Retning; det er den Evne, det da egentlig vilde komme til at gælde om, naar man skulde prøve Valget af Rigsdagsmanden. Jeg har hørt Folk sige: Ja, den og den Betragtning er vistnok holdbar, der er vistnok meget deri, men jeg har nu sagt det og det Ord, og det er jeg nødt til at staa ved. Jeg siger, der er mere Hold og mere Karakter i den Mand, der siger: Ja, om jeg har sagt et mindre vel overvejet Ord, saa skal ikke derfor mit Land lide. Meget inarere vil jeg sige, det gælder om Sammenhæng, og dersom ærede Medlemmer ville sige, at Valget skal staa paa det Spørgsmaal, om Bælgerne have Tillid til deres Rigsdagsmand, saa er det det rette Ord: Ikke Tilliden til, om Dit eller Dat er blevet sagt ved den eller den Lejlighed, men Tilliden til, at der hos den paagældende Person er en saadan Sammenhæng i hans Virksomhed, at man kan forstaa, at han har tilstræbt et vist Øjemed, og at det er der henimod, han har arbejdet. Det, der skal kræves, er, vilde jeg sige, Personlighed og Sammenhæng i hele hans politiske Færd; det er det, jeg beder ærede Medlemmer lægge sig paa Sinde, og jeg tror ogsaa, det er det, der vil komme til at holde, naar det gælder en virkelig Prøve over for Bælgerne.

Saa er der blevet sagt, at det fordømmelige dernæst er Alliancepolitik, og det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Chri-